ei jõua kegi möttelda, mis kuñingale luiskasin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohheliko silmus kaelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sesuggust tempo eñam nähha sada; ei lasse ma eñast teistkorda kuñinga lirma petta, kust waewaga peasin.« Ermelina kostis nukral melel: »»Mis meist nüüd peab sama? Kehwad ning waesed olleksime wõeral maal; siin on meil kõik parrem ja tahtmist möda. Kes tohhib teie käest, armas Reinowadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Mikspärrast tahhate eñalt maalt pöggeneda? Meie ellame siin rahholiste, mõisi on kindel; — tulleks kuñingas söawäega seie, meil on sallauksi ning urkaid iggas kohhas, kust wõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäekaupa keddagi kätte ei sa. Teie tõutamine Some maale minna, teeb miño süddamele ahhastust.«« »Armas naisokene!« kostis Reinowadder, »ärge akkake enne aego kurwastama! miña ei olle weel läinud.« Pange tähhele, mis ma ütlen: ölpsam on wandega tõutada kui surma minna. Sedda koormat, mis wande tõutamine miño süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Kuddas praego räkisite, nõnda tahhan tehha: ma jään koos, mingo Kurresare kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitamist; miña jään rahholist teie jure ellama, kül same aega möda nähha, mis kuñingas teeb; miño kawwalus saab teña tuggewuse üle wõimust wõtma.

Dinal läks wärrawa tagga odates aeg iggawels,



teña akkas nurrisama: »Argpüks, wennikene! akkake lahkuma! Tulge ja läkki miñema?!« — Reinowadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: »Armas sõbber, jäñes Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teña on miño naisterahwaga maggusal juttul, minge nattoke maab sam-sammo eddasi, kül jäñes tulleb üppates tagga järrel.« Kohhekel küssis: Mis kissa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jäñes mind appi üdnud? egga teñal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kawwal rebbane kostis: »Se luggu juhtus nõnda: miña räkisin tõutatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teña langes miñestades kui surno meie kätte. Argpüks kohkus sedda nähhes ja akkas kissendama: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! tädi tüttar on surremas! Teña kissa ärratas Ermelina miñestusest.« Dinas uskus kelmi juttu, ja Reinowadder lissas weel jure: »Lahkudes pallus mind kuñingas mõnda sälla asja pärrast weel teadust anda. Miño kirjad on walmis, olge ni hä, armas lellepoeg, wõtke kirjatasko kasa. Et pitserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messikäppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuñingal saab suur rõem miño kirjade üle ollema, teña saab teid auoga wastowõtma.« Reinowadder läks tuppa, wõttis tappetud jäñese pä, mässis nartso sisse ja pistis pauna; pauna su sõlmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teña oinale: »Ripputage paun rihmaga kaela ja piddage oolt, et teel kirjatasko